

אמר עזמות...

וצריך אני סו"ס לבוא לירי מסקנה, שצדקו חז"ל באמרם: גדולה לנימה, שהיא מסרבת את הלבנות.

נים וגם „סרוויס“ שלם של כסף טהור כראוי לשלחן הנציב, מן הכפות והמזלגות למיניהם ועד הכפית הליילפוטית של מלה ופלפל, ור" אמדורסקי בכבודו ובעצמו עומד עליהם, כלומר על שלושת המשרתים ומנצח על השולחן...

והא ראייה: רצה הנציב החביב לקרב את הבריות ולהכיר מסרוב את אהב"י, מה עשה? הלך ותוסין אליו את שני הרבנים הראשיים ואחדים מיקירי קרתא עם נשיחם בליל יום שני לסעודת ראש-דש. הכין לכבודם מאכלים כשרים בתכלית הכשרות, אפילו למהדרין מן המהדרין והתקין להם סעודת חלב ודגים מטובים בדיבועי למהווי — מעשה ירי הנברת אמדורסקי להתפאר!

ואם תרצו לדעת, רבותי, מה שנעשה בביתי של הנציב ומה „שמתבשל בתוך קדרתו“, אה סוצאו ומוכאו — אל תפנו לא אל השליש ולא אל הרביעי, לא אל מזכירו הפרטי ואף לא ללשכת-העתונות הרשמית, כי אם דוקא אל בית המבשלים וביחוד אל המבשל עצמו...

ולמה דוקא מאכלים של חלב? — מפני כמה טעמים: ראשית חממה, אין הנציב נוהג, כנראה, לאכל בשר בלילה; כרוך הוא אחרי מטעמים של חלב ומחככם מאד. והשנית — וזהו החשוב ביותר! — במאכלי חלב הנעשים מחמאה ונבינה של „תנוכה“ לא חיישינו...

ולפיכך נוהג אני להתנב לפעמים אל המטבח של שכני הגדול ויודע אני ממקור ראשון מי סועד על שלחנו של הנציב ועוד כמה סודות מן החדר. הנה, למשל, ידעתי כי נציבנו היקר הוא חובב דגים. ומעשה שהיה לפני שנים-שלושה חדשים, שנחפו לצאת לדרך נסיעתו לפני הצהרים ולא היה טיפס להכין ולבשל את הדגים לסעודת הצהרים, כה עשה? צוה להביא לו את הדגים המבושלים

באורון מפלנדריה לתחנת לוד...

וכשעה שהמוזמנים נסעו כמזנוניותיהם לבית הנציב, עשיתי קפנדריא מכיתי בתלפיות דרך השדה שעל יד המחנה (קמפ בלע"ז): הם נכנסו דרך השער הגדול אל הטרקלין ואני דרך השער התה-הון אל המטבח ושם נודע לי מיד סדר המאכלים, כלומר התפריט. — שיעלו על שולחן המלך.

פתחו בדגים „מכל המינים שהוא“, דגים מלוחים שנקרא לאקי"רדה, דגים שמורים והעיקר — דגים ממלאים הבאים ברוטב-של-ביצים דמת-קריא „מאיווניז“ בלע"ז. דגים אלה — רמו למי...

אח"כ העלו בקערות גדולות חמיצה קרה (בורשט) משאר ירקות; חמיצת זו — ללמדך, שאין להחמיץ את הבקאת המים לירושלים.

וה„מסמר“ של התפריט — לא אכלו, חלילה, מסמרים — אלא שהביאו „בלינצים“, סופגונים סמולאים נבינה ומטוגנים בחמאה ושמןונית של חלב דשנה ורעננה צפה על גביהם. מרגיש אני בכם, קוראי היקרים, שהריר יורד משפתותיכם לשמע מאכלי תאוה האלה, האין זאת?...

נו, וה„סלטה“ של פירות-גיניוכר המבושלים, בגנות, תפוחים, ענבים, שנקרא בלשונם: „פרוט

סאלאט“.

ולסוף המשקה המסורתי השחור: קפה תור-כית-אנגלית, סמל לחוק העותומני המתוקן שלנו... והשתיה כדת — אין יין ואין כישקה ואין מיב אלא מי סודה בלבד. ואפילו ל„כים אחרונים“ שלפני ברכת המזון טבלו האורחים את ידיהם מפי ה„סיפון“, לשם הקימוץ במיב...

ומבעד לאשנב הקטן שבמטבח הוצאתי אל הדר האוכל, ומה אומר לכם? — אשרי עין ראתה את המוזמנים שלנו כשעת אכילתם! עמדתי שעה כלה והסתכלתי בהם, כשהם אוכלים כלי עין הרע, והרבה תענוג שבעה נפשי כשעת טעשה.

שערו בנפשכם: בעל הבית יושב בראש, כלומר: באמצע השלחן הארוך והערוך בטוב טעם, לימינו הנברת נק, והנברת אש לשמאלו. אהריהם באו הרב יעקב מאיר במצנפתו והרב קוק במזנבתו. כנראה, קדמה זקנת לכהונה. ואפילו לכהן הגדול שלנו... ליד הרב הגאון ישבה הנברת ילוי, האורח למצרים, ר" דוד איש ירושלם, מר גורוס, והעו"ד לבנון ורעיתו.

כנראה, התכוון הנציב להזמין שלשה מרדכי אל המשתה: מרדכי לבנון, מרדכי גורוס ומרדכי

אליאש, או יותר נכון שני מרדכי וחצי, מהמז שהעו"ד אליאש היה עסוק בעבודתו בת"א ונפקד מקומו אצל השלחן. ע"כ שלח את רעיתו ואשה חבר כחבר.

שני הרבנים לא אכלו, בהינת „ויאכלו“, כלומר עשו את עצמם כאילו אכלו. מאי טעמא? הרב קוק נשבע, שזה שנתים ימים לא בא אוכל אל פיו בלילה, אחרי השעה השביעית, וסעודה

הציב החלה בשעה 8.10 עד 9 בדיוק! הרב יעקב מאיר הורה באצבעו על קיבתו, וטעם רק פירות בלתי מבושלים ושאר מיני תורגיטא אך לצאה ידי חובתו. ומוקיר רבנן אמו לי בסוד כי ה פ-עם היתה סולידריות בין שני הרבנים...

וכדי להראות לנציב שאנו בני „אתה בחרתנו“, פנה אליו החכם באשי בשעת האוכל בענין זה-ב-חירות למשרד הרבנות. ואיך דבר עם הנציב? — לא אנגלית ולא צרפתית, אלא עברית. הרב דבר בלשון הקודש ומרדכי הצדיק היושב בשער המלך מסר לנציב אחד מקרא וחצי או רבע תרגום לאנגלית, כלומר רק את ה„תמצית“ בלבד...

ובצלצל השעו הגדול את השעה התשיעית בדיוק, לאחר ברכת מזומן — ברוך שאכלנו משלו

ובטובו ה י י נ ו — קמו כלם ונסעו בשלש מזנויות עם בעלי הטאקסי ישר לנישף החונות ליש-מע אל הרינה ואל התפילה של סווארטיין וולמן דבלין בבית הכנסת ברוחמה: הנציב עם שלישי בתוך המזנונית ואני נהבא מאתוריה, הרב מאיר עם הסוואס בצלאל במכנסיו הרחבים. ואחרון חביב — הרב קוק בלי לייביש...

* * *

הכל יודעים כי ישנן בעירנו בחינות הבגרות של הממשלה (מאטריקוליאצין בלע"ז) והרבה צעירים נבחנו ע"י סורים מומחים בכל שבע הכמות ואפילו בתנ"ך ובגמרא, ומקבלים תעודת בגרות להיכנס לבתי ספר גבוהים ולאוניברסיטאות. אבל לא הכל יודעים על השמידה המעולה הנהגת בשעת הבחינה, ועל ההשגחה היתרה שמשגיחין על הנב-חנים שלא יורקו „עין“ איש למחברת שכנו...

והנה בזמן האחרון, עמדו למבחן כמאה ושלושים צעירים — מהם בשלשים בדורים מאחב"י. יושבים הם באולם הרחב שבביה"ס האיטלקי בעירנו איש איש על מקומו ועפ"י המספר הקביע על גירותיהם ורשימת השאלות שלפניהם. מעמי-

(הסוף בעמוד ז')